

Vltava s želvama

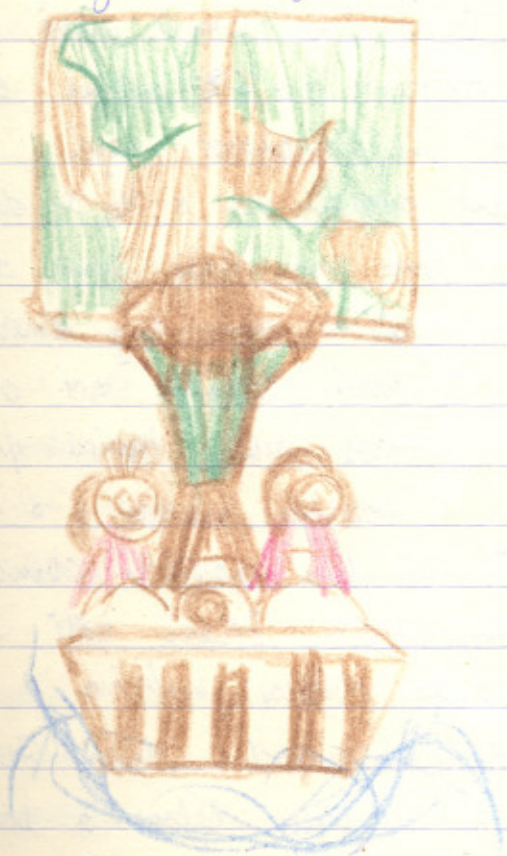
Šli jsme se s Rajčákem a pěstek na nádraží. Došli jsme do čerany a / 111
 Prostředce jsme přespali a měli kladem
 Tresor utopil Robinsona. K esus. Jsak jsme
 došli do tabat. Je celkem dobrá, až na to
 se škova vrazil na žutkové lodě.
 Pro man se pro něj vrazil, ale vrátil se
 pozdě v noci, bez něj. Běma jsme vyrobili
 slova a jeli na vltavě k Orlicku. Potom se
 vltavě objevil a tam chtěl křičovat, ale
 couvali jsme. Nakonec jsme se dostali
 k Orlicku, ale dělníci jsme nemohli
 najít, až když se člověk hodiny
 jsme je objevili s sátoce sa
 Orlickem. Po prohlídce jsme
 šli k autobusu, kde jsme blbli.
 Autobus nás ~~zadvesl~~ jinam
 než jsme chtěli a to je celkem konec

Týn nad Vltavou

Telefon "Tedo mami, musis jít hned nož do, já tam už jsem! Mědo
 mi jít tam dol!" "Já do?" "No my jsme přijeli nož do, já jsem si všu
 myndel, aby se mi nevymocilo nož do. No a když jsme přišli, jel
 jsem ušly. On mi jít mědo ušly doned nož do, až se vrtalo.
 Já jsem se po ně ptal a Robin mi řekl, že je no druhé, tak šel u
 odjel; ale když jsme přijeli nož do, tak ušly druhé, tak ušly nic"
 "Chceš být sly sym, že jíte si k lodím neprostořili blidat?" "No,
 my jsme se museli přeci nepiřit." "Jm, a co bylo v tam bōglu?" "Břichu
 spole, řady, zboru." "A jak joi spal?" "Blat joi si do spole k Poynu"
 "An tu joi přijel?" "Dando mi přijelo Lambineu"
 "Kde jste jeli se ravec nosit." "Jm, si myslím, že do pro odobit ještě
 dopochlo rhoru. Probor, nemohli blidat nož do, se možná ušly legaci."

Opäť sme sa sešli na Slavniem. A jeli dostane
 Keď sme prespali Pak sme šli na autobus kbyj'na's
 zavaz. do vesnice Oklikov. Tam sme šli nakoupit a
 pak se prevlíknout do vodního. Vyjeli sme docela slunně a
 hned v první zastávce začal foukat vítr. Nejdrív šel plachta
 Roman a pak Guma. Po větru jsme dojeli na Oubik a Kamik
 púšti den jsme už jeli normálně. Za stěbovicema Petr
 utopil koliks. Pak jsme dojeli do Cholemi.

15. - 16. 10.

IV. Vltava - Cholín - Davle

Tentokrát se poprvé svezáme ^{ve} ráno, a to v nekréslánskou hodinu (o 1/2 7) na autobusovém nádraží Smíchov. Nemůžeme se ho obejít bez potíží - Guma s námi totiž nejede a řekle nám čas odjezdu autobusem o 20 minut dřív, takže nám autobus s plnou lidí nakonec ujel.

Nakonec i druhá pětka doráží - asi o 1/2 11 - do Cholína. Ještě dnes bychom chtěli dojet na hráz Slap, abydlomův nádraží máti krásnou cestu. Vyrazíme proto tedy téměř ihned a jedeme docela rychle. K hrázi dorážíme asi o půl páté, je to však beznadějný - praktor mlha. Musíme proto po svýdu.

Po různých útrapách s vozíkem, pranicí i s naší káňkou, míráme dál vytravit. Je už tma - našťastí cvanda najde jedno lepší místo na spaní. Děláme ještě lež a spíme pod širákem - měkče docela dokořá kůňama.

Druhý den jedeme ráno na brodu dříví. Pak varíme kašovitou misku podobnou mléčinnu káňkou a bolíme, pak vyrazíme dál. Na Štěchovické přelivě si užijem dost legrace s vozíkem, který táhnem po kolejkách. Je báječně teplo. V poloděi dorážíme do Davle a uzavřeme lodě před mostem. Pak jíme a už jedeme na vlak a se šestím se nachem do vlaku s dvou nágoněch (nevhodný žeb kaměštranců ČSD). Na konec neumačkami (!) dorážíme do Prahy na Bránické nádraží.

Vitava č. 6 - konečně doma!

Na dnešní dojezd Vitary k Darle do Prahy - na výlet pouze jednodenní - přišlo kupodivu pírca lidí. Tolik, že byly obě přemice obsazeny a na jedné bylo dokonce šest lidí. V Darle provedeme krocanou dobrou šperjnu (ovšem neradi). zapomeneme mu totiž vodní boty na piliči mosku, kam si je před týdnem chytře uložil. (Krocan, jak už má ve zvyku, kórpal.)

Vytáhneme a hned vidíme, že dnešní pout nebude tak docela nezajímavá, po pár set metrech utopil Jirka totiž esus a maše & „staršíšina“ byla stále víc a víc plná. Nastěši nejdem na břehu starou láhev od oleje, takže nejdem tak docela ke dnu.

Na Vraným nás vítají se zprávou, že sedymadlo je rozbité a že pro nás mají jen jeden vozík - s překmutou duší. Pochopitelně že před našima vodou nacucanýma loděma - tunama pkrasely tomu kolu dráty.

Pod Vraným má nás na břehu zručně mává Krocan, ke kterému si (dnes už vlastně podruhé) děláme šperjny, že ho nezavazem. Má „šilenou radost“ že nemá vodní boty. Někteří jedinci hlady kmrájí, ale Guma tvrdosíjně odmítne zastavit na jaroš na oběd. Nakonec ho ale přese jinou uložíme, a tak si hladovci můžou přijít na své.

Osvěžení a nasycení nypřivíme na další pout. Ovšem teď už se nemůžeme těšit na to, že pojedem bez přestání až do loděnice, protože máš čelá ještě pekelný jez Modřany.

„Pozor! Hrozný jez!“ Těmito slovy nás varuje výstražný nápis na larsenech. Samozřejmě nejíme hazarděři se křivěna a hrozný jez obnesem, přičemž si můjsem děsnou legraci s taháním loď (vozík si nějakí dobří lidé vzali) přes různé nástrahy lidí, (např. se přes betonovou travěru).

Když pak ab' uvidíme k larsenek do jezů, kde se nám nepochopitelně, že jsme to obnášeli. Teče přes něj minimum vody a vypadá jako nerovinný stupínek. Krocen se navíc kolechob, že by to šel na čemkoli a s kýmoli (já osobně bych s ním nešel ani za stoletu, ostatní myslím taky ne). Zde se nám, že už máme trasu na sebou.

To je však omyl - do loděnice je to ještě přibližně pár kilometrů. Dovážíme však přece jen brzo, a tak se jdeme ještě do Podolí vykoupat.

Koupaní byla opět nepřehlédnutelná scéna, hlavně pro krocana, který měl snad nějakou špatnou náladu (že by kvůli těm botám?). a tak se jal topiti některé mladší členy oddílu, kteří díky tomu pětce polykali osvěžičky. Ale to už nám končí doba polyže a naše předstírnové i poprástředníové putování po Vltavě je skončeno.

Vltava

340 km

